

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

— Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 18.

FIRAS Y FESTAS.

¿No véu com al últim s' han fet? Oh, y lo qu' es més s' ha lograt lo que 's desitjava: que vinguessen forasters.

Aquells trens de recreo sempre tant deliciosos han arribat tots plens y ab gran retrás.

—¡Oh! deya un foraster entusiasmat: nos hi portan á la meylat del préu y 'ns hi fan está 'l doble. ¡Quina ganga!

Era de véure'ls pèls carrers y plassas, embabiecats contemplant aquell bè de Dèu de drapets de totes midas y colors.

La Rambla sobre tot es lo més apropòsit per atreure l' atenció de la gent de bona fé. En ella s' hi ha reunit la candidés de l' infancia ab la serietat del home del sigle dinov: banderetas y llargandaixos y llum eléctrica.

Qualsevol al passar pel millor passeig de Barcelona, pensa ab una sortija.

Un xicot ho deya clarament:

—¿No hi ha ningú que 'm tapi 'ls ulls ab un mocador y trenca l' olla?

Y mentrés tal deya, senyalava 'ls globos de la llum eléctrica.

Lo carrer de Fernando tant plé de vert ¿saben qu' expressa? L' esperansa dels botiguers.

¿S' haurán de contentar no més que ab l' esperansa?

En cambi 'l carrer de la Boqueria s' ha trasformat en una sucursal de Tetuan ó de Tánger.

A l' entrada un templete árabe, de uns colors molt esblanquehits, y á tot lo llarch, arcadas de ferradura ab marlets escalonats y arabescos.

Cada botiguer es un califa: los dependets principals son bajás, los demès son moros de pau. No falta sinó que tots se posin babutxas y 's lliguin una toballola al cap en forma de turbant, y que trayent tot lo género que tenen á la venta, se limitin á expendir *jarques y bufandas*.

—¿Ahont t'è l' odalisca? van preguntarli aquest dia á un botiguer.

—¿Qué vol dir l' odalisca?

—Home, la mestressa.

D' en tant en tant puja un moro dalt del terrat del templete y reparteix prospectes. Lo moro en qüestió dú una gran barba y está en carácter. L' únich que no hi está son los prospectes qu' expeleix, qu' haurian d' estar escrits en árabe.

Quan lo moro de la Boqueria, després de cumplerta sa missió, baixa de son pedestal y se 'n vá á casa seva á trasmutarse, si li arriban á dir:

—Home, sembla imposible que fassis aquestos papers per guanyarte las vexas.

Vos responderá:

—¿Las véssas?... Cà ¿Qué s' ha cregut que soch nn colóm? Jo no aspiro á guanyarme més que 'l *blat de moro*.

Al damunt del citat templete, á més del moro de carn y ossos, hi ha una estatua de Mercuri.

Primer contrasentit: qu' en un monument árabe hi haja una estatua.

Segon contrasentit: que aquesta estatua, sent de Mercuri, toqui una trompeta.

Jo ja ho veig: com que davant per davant, sobre l' arch del carrer del Hospital, hi ha l' estatua de la Fama ab la trompeta als llabis, lo Mercuri del carrer de la Boqueria no vol ser menos, y li fá la competencia.

A lo menos los encarregats de aquest tinglado, podian cohonestar lo contrasentit que resulta de colocar una estatua sobre un templete árabe, fentli aguantar un lema que digués:

—*Bufá no fá fi.*

Això si no es enterament moro, ho sembla.

Lo carrer del Hospital, deixant apart l' arch, qu, ostenta un barret molt bonich sobre un cos molt primparat, presenta adornos en forma debutifarra que 'ls de Gratallops projectan contractarlos pèl dia qu' ells fassan la festa major.

Y lo més bonich es que 'l carrer del Hospital s' ha escursat: avants arribava fins al Padró; pero are no arriba sinó fins á l' embocadura del carrer de la Cera: al carrer de la Cera s' acaba 'l butifarré. Y lo pitjor es que aquells vehins tractavan de fer alguna cosa per atreure gent, com la colocació de un autómata ó ninot fixat sobre una barra, á punt de fer planxas, contraccions y altres exercicis gimnástichs, y aixó no se 'ls ha permés.

¿Se pot saber lo motiu?

Diuhén que 'l tinent d' arcalde... que l' arcalde... que 'ls regidors... Pero, senyors ¿ahont som aquí? Quan á cala ciutat son tants los que fan contraccions y planxas, no s' ha de permetre que hi haja un ninot més que 'n fassa? ¿Haventhi tants ninots y homes de palla, no s' ha de consentir que se 'n presenti un al cap-de-munt del carrer del Hospital?

Pero deixémnos de guassas. Alguna cosa hi ha que alabar en las presents firas y festas.

Entre 'ls edificis iluminats, sobressurt lo *Casino Mercantil* del carrer de Avinyó.

Lo gremi dels bolsistas s' ha lluhit. Alló es de bon gust, y espléndit. No falta sino que surti al balcó un corredor vestit de moro ó de cristiá—tant se val—y que 's posi á repartir cupons.

Si bè que molts d' ells ni la canalla 'ls arreplegaria per redolins.

En quan á las botigas, son moltas las que presentan magnificas exhibicions. En aquest punt Barcelona no té rival. L' art y 'l bon gust s' han introduhit per tot arréu. Avuy ja no 's compra res si no s' ofereix bè presentat. Las cátedras contribueixen á la educació de las personas d' upa; las botigas, per la seva part contribueixen á l' educació estètica del poble.

Un' altra cosa que quedarà després de las festas: l' inauguració de algunas estátuas y de la columna metereològica del Parque qu' está magnificament instalada, y que ha de contribuir á la vulgarisació dels coneixements científichs.

De las estátuas n' hi ha dugas dedicadas á dos catalans ilustres: Aribau y Salvador, un literat y un botanich.

Las quatre restants representan símbols: l' Industria y 'l Comerç, sobre las garitas de la porta del Saló de Sant Joan y la Agricultura y la Industria sobre la porta del Passeig de la Aduana: las duas primeras son de 'n Venanci y las últimas del Agapito Vallmitjana. Son treballs de pit y empresa, realisats ab éxit. L' idea está bè interpretada y ab certa novedat y l' aspecte que ofereixen es grandios.

Las dels dos catalans degudas respectivament als Srs. Fuxá y Alentorn tenen també condicions molt apreciabls. La de Aribau descansa sobre un rich y simbólich pedestal, trassat per l' arquitecto Vilaseca.

Un altre pedestal está esperant l' estatua en bronze de 'n Roger de Flor; un altre la del general Prim, y en lo centro de la curva del Passeig circular s' hi alsa ja la de una graciosa senyora ab traje del dia y ab un parayguas.

Barcelona comensa á fer lo que no havia fet encare: comensa á agafar afició á embellirse ab las galas del art escultórich.

Y á propòsit.

Uns forasters se paran en la Plassa dels Encants davant del monument de 'n Lopez, coronat per l' estatua en bronze del acaudalat navier.

—¿Qui déu ser aquell senyor de allá dalt? pregunta un de la comitiva.

Y un altre, fixantse en lo color del bronze, y sobre tot en lo fondo que forma 'l Port, exclama:

—No sè: tal vegada siga 'l negre de la Riba.

P. DEL O.

¿MORTA?

Feya tres horas que s' havia post lo sol. Lo vent bufava las batalladas de la campana de l' iglesia y las fullas dels arbres, com si volgués juntarho tot per fer un cap-mas.

Eran las nou, y ¿quietut m' has dichu? Aquesta 's cambliá en un gran terrabastall precursor d' una tempestat de primera á juljar per la mostra dels núvols negres y espessos qu' envelavan l' espay.

Un castell antich se destacava á pesar de la foscó del cel y de la terra.

Pareixia estar indiferent, y donárseli tres com quatre del estat més ó menos interessant de la natura.

La véu del centinella que tot arrebossat ab lo capot ensenyava la barba per sota la celada y 'l casco per sobre la muralla, cridava de tant en tant lo *quien vive*, y 'l vent que no estava per preguntas ni per soportar corrents contrarias, li tirava pèl casco las paraulas y arreplegantlas al vol se las enduya després.

Lo cel, cansat del soroll y trobant la terra prou escombrada, deixá anar un tró que retumbant com una descarga en una casa deshabitada, féu senyar á una dotzena de donas que se 'n anavan al llit.

Comensa tot seguit á caure un xafech, que l' aigua no tenia lloch per fer bambollas, al rebóter á terra, tanta era la que vessava del empostissat del cel.

Los llampechs se ficavan per las esclétxas y son color violat feya brillá 'l peto d' acer del soldat, que s' estava arrupit en lo dintell d' una porta, y 'ls vidres rentats y regalimant aygua d' una finestra baixa mitj oberta hont ab un bon xich de voluntat se divisava una figura blanca.

Aixó ja es un'altra cosa; una nit de tempesta, 'ls trons retrunyint per l' espay, un toch llunyá de campanas y una nina atalayada á la finestra fá més guerrero y més romántich.

Sa cara hermosa com un dia de sol, sa cabellera negra, enveja del barber del seu pare, son cutis un xich moreno que donava á coneixe la sanch mora de la seva mare y la sal, lo pebre, 'l vinagre y totas las centrilleras de l' Andalusia, son traje blanquíssim com la llet de burra, sa cintura cenyida per un cinturón de cuyro rematxat de claus ab civellas y cantoneras de plata, d' ahont penja una bossa per borregos y paciencias y una corretja al davant, de uns dos pams, que devia ser potser que portava hábit.... *Tal era ella*, com diria un novelista.

Está recolzada en la finestra, ab la má al front, la vista extraviada, sens haverne esment de las gotas que com perlas lliscan per sos cabells, y que una ratxada de vent l' hi tira l' aygua per la cara ab intenció de refrescarli las potencias; un suor fret gela sa cara més que l' aire de la nit y una angustia de mort li ompla 'l cervell y l' estómach.

«No vè, murmura, no vè encare y tú esperat sentada. ¡Ah! es molt dols véurel venir; pero es bèn pesat estar sempre á véurelas venir. Aquesta lluyta 'm cansa y 'm faltan horas per séure; 'l pare no 'n vol saber res y m' escolta com si sentís ploure.»

«¡Quin tró afegeix al cap de un rato: vaya un xafech, aniran barato 'ls bolets. Lo cel llensa las existencias d' aygua; si se las pogués vendre á tant la ploma ja 's faria un capitalet. Lo cel fá com jo, que 'ls ulls sempre 'm regaliman aygua com si 'l cervell se 'm liquidés y sortís per las primeras oberturas.»

«Fins en Conrado se las pren tant á la fresca, que si no estessim al hivern aniria ab mànigas de camisa, los seus ulls que avants se 'm menjavan, are no més miran los artesonats del sostre ó sembla que conversin ab la seva parentela. Deu está enamorat d' un'altra. Sí, ja no l' encisa mon cabell negre, ni mos ulls de foch, més vius que un flám de mangala, ni mas dents de las que 's possan als anells, ni ma cintura flexible, ni mas camas ni res...»

«¡Quina nit! Aixó no s' acaba: 'ls llamps y 'ls trons son l' imatge de la tempesta que retruny en mon interior: avuy qu' es lo sant del pare (per 'xo s' hi ha conegut á taula) avuy que per centessima vegada m' ha dit que no vol que 'm casi ab en Conrado, ni qu' en Conrado 's casi ab mi, avuy per fi que aquest sembla que m' ha olvidat, avuy la mort me venjará de tot.»

Y agafant un punyal que hi havia sobre la xemeneya, se l' aná á clavar; pero las camas li feren tentinas y tingué que aguantarse.

«No sé qué tinch, afegi: lo cap me dona voltas, las camas me fan figa y es estrany, perque no soch pas *nyicris*... hém de acabar: lo veneno 'm lliuraré de ma negra sort.»

Y beguentse mitj vas d' una botella que hi havia sobre la taula, 's tirá al llit; pero allí lo neguit aumentava no estant bèn de cap *positura* y esbullava 'l llit com si s' hi haguessen rabejat dos gats, fins que, per últim, després de molts ganyotas, de bascas y mareigs, féu dos extremituts, incliná 'l cap y llestos.

La tempestat calmava: se sentí soroll prop de la finestra y 's veié pujar primer una ploma, luego un casco, després una cara y per fi un guerrer mullat com una sopa saltá dintre del quarto deixant un regarol com si s' escorrés un parayguas; s' acostá ab passos de misteri á la porta, se 'n aná vers l' arcoaba, mirá y digué:

—Dimoni, quina mala jeya que tè; veig que dorm. Y al retirarse ensopegá ab lo punyal.

—Ola, ¿qu' es aixó? ¿No es pas un canó de fer mitxa? Aquí hi ha entrat algun home: aquest punyal no es de la casa; la finestra oberta, aquest llit.... ¡Si me l' haurán clavada!... Mes no: ella está freda, no 's belluga ¡si estará morta!

¡Ah! qué veig. Una ampolla ¿será un veneno? Y acostantse á la finestra poguè llegir á la llum d' un llampech ¡¡ANIS DEL MONO!!

MISTER JOHNSON.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

LUCIA.

A las cinch, ja feya estona qu' estava arrengrerat al carrer de S. Pau: a las sis esbufegant ja era dalt al quint pis; m' havia costat dos llaunas, quatre galls, un' hora d' espera y un tip de pujá escalas.

Era un xich car; pero anava á sentir á n' en Gayarre, la Sembrich y en Pandolfini y no 'm dolian los quartos.

—Quina *Lucia* 's cantaré, deya tothom: de la Sembrich se 'n tenen bonas noticias, en Gayarre es capás de tot després de cantar la *Lucrecia* d' un modo tant admirable, en Pandolfini se portará com un home.

Lo quart y quint pis ja estava plé á curull quan abaix sols algun acomodador gansejava espolsant ab lo plumero de que parla 'l quadret de 'l seu reglament.

A dos quarts de nou, contats ab un rellojete atrassat, comensá 'l preludi, s' alsá 'l teló y sortiren una colla de coristas ensenyant las mitjas y sense calsas.

En Pandolfini que 'ls capitanejava demostrá que no 's portava pe 'l bon cami, perque féu un xich de mala lletra.

Sortí la heroína de la nit y uns quants que la devian coneixe per servir-la, ván aplaudir, los altres s' estavan ab las mans á la butxaca, ó bèn en qualsevol altre puesto.

Encare que molt emocionada, demostrá tenir una garganta que val qualsevol diner. ¡Quina facilitat en fer trinos, gorgoritos y altres muixigangas! Per un moment semblá que ja tenia 'l públich á la butxaca; pero á lo millor se descuyda y ¡patatim! Tothom, sense voler, se recordá de 'ls dos rals y la pesseta y dels altres aumentos y poch tolerants espantavan á la pobra minyona qu' estava molt menos tranquila que jo.

En lo duo ab en Gayarre sa véu poch voluminosa y delicada quedá ofegada per la del tenor á qui las cosas no l' hi devian anar del tot bèn perque cridava molt.

En lo duo de tiple y baritono del segon acte, lo públich vá trobar que, no eran los pactes tal com los arreglavan per las taulas, y al cridarlos al ordre s' empijorá l' assumpto y acabá com Deu ó la Sembrich volgué.

En lo concertant vá ser ahont la gent s' empipá de veras; alló era á ca 'n Xeixanta. En Pandolfini sortintse de mare, 'l baix sortintse de calaix y la tiple no sortintse de res. Lo tenor aumentá 'l conjunt.

Lo senyor Gayarre fá massa us de sa hermosa véu, lo públich vol que l' enmotlli á las situacions, pero en cap manera que vulgui salvarlas com féu dijous ab quatre notas agudas que no sempre poden agradar al públich. En la mimica estigué molt exagerat, al revés del primer acte.

En l' acte tercer la Sembrich encar' que molt espantada, demostrá ser digna de l' anomenada que ha tingut á París: cantá admirablement l' ária de la flauta (que deya l' avi) y rebé una *descárrega d' aplaudiments*. Estich segur que si tornés á cantarla un altre dia, faria lo que voldria ab los que hi l' trobaren algo criticable.

L' ária de tenor la canta en Gayarre molt bèn; pero no á l' altura en qu' está en otras óperas. La mort la cantá y la féu posantla fá menos alsada que l' ária. Los entusiastas de 'n Gayarre qu' es recordaren que havia cantat altres óperas feren alsar varias vegadas lo teló, com á funció de desagris.

A un quart d' una jo ja sopava: per cert que vaig trobar la sopa que no 's podia menjar de saladá y deya tot filosofant: ¿Qui 'n tè la culpa de aixó? O l' empresari que ha pensat que 'l bombo que ha fet justifica l' augment de 'l préu; ó bèn la tiple á qui dona las culpas de tal augment, que guanyant vuitcents duros no s' ha de contentar en ferho bèn sinó molt bèn; ó bèn 'l públich que ha dit: nos han anunciat cantants de pistó que ho feyan bèn, y que volent que siguin de lley com las pessetas que ha deixat á la taquilla no deixa passar res...

Me sembla que tots han estat molt extremosos. No duptem que en l' *Amlet* se pendrán la revenja pero de molt bona manera.

De 'n Gayarre sabia ja que no volia cantá la *Lucia*, més ignorava 'l motiu; are ja 'l sé.

MERO.

PER NADAL...

Un micó!!!

(A LA SIMPÁTICA SENYORETA I. B.)

No fumava ni tal aca; era tant sols un esquiti, y 'l meu principal desitj poguer tenir currutaca.

En un día nuvolós (qu' aixó ja vol dir desgracia) al sé en lo passeig de Gracia vaig veure un tipo preciós.

¡Quins ulls, quin nas, quina trena, quin cos, quin cútis més fi! Si semblava un serafi, un ángel, una sirena!

L' acompanyava un xicot qu' era d' una etat molt tendra, y segons vareig comprendre devia sé 'l seu nebot.

Segueixla, vareig pensar, tot solet y á la quieta, y 's va ficá á una escaleta del carrer de Trafalgar.

Cada dia avall y amunt pèl seu carró 'm passejava, de manera que semblava un municipal de punt.

Sols per veure un serafi recolzat á la barana, tot sovint feya campana del segon any de llati.

Per fi, vaig resoldre un día, dar per vias del nebot una carta, explicant tot lo que per ella sentia.

Dès que 'm vareig declará, quan al bordegás trobava la contesta demanava y 'm contestava.—No está.—

Mes, veyentme en tal apuro cert dia diguí formal: —Mira noy, si per Nadal tinch resposta, 't dare un duro.—

Va fe un brinco d' alegria lo xicot al sentí aixó, y 'm diu:—La contestació li prometo per' quell día.—

Ja ha arribat aquella diada, y esperant contesta d' ella ja 'm teniu de centinella per dins de la seva entrada.

—Dèu meu, si apróba 'ls meus plans! Si per sort no m' es esquivat!— Al fi 'l xicotot arriba ab una carta á las mans.

A mi s' atansa depressa y 'm diu:—Tingui si es servit.— Jo allavoras d' agrahit li regalo un duro en pesa.

Escala amunt fuig lo noy al veure tanta xiripa; jo també vaig tocá pipa ab la carta, tot cofoy.

De frisansa no puch viure, obro la carta ab fal-lera... ¡quin micó! ¿No saben qu' era?

¡¡¡¡¡ Un tros de paper d' escriure!!!! ¡Gran pillo; no m' ho pensava! Ja pots aná al botavant.

¡Si are 't tingué al davant com un cunill t' escorxava! La noya, segons jo conto, ja tenia relacions, y ab èll van menjá 'ls turrons a costas d' un jove tonto!

MARÍA BOCANEGRA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Los empresaris han obert la calaixera y han tret tot lo que de una manera ó altra havia cridat en altres temps l' atenció del públich, per veure si pescavan forasters.

Aixis s' ha vist que 'l *Circo* ha obert de nou las sevas portas, després de tant temps de tenirlas tancadas, per posar *Boccaccio* y *La Mascota*: á *Romea*, obras catalanas á tot pasto: la *Dida*, y la *Mitja-taronja*, etc., etc.: al *Tivoli*, *La cabaña de Tom*, *El registro de la policia*, y per abir al vespre estava anunciada nada menos que *La Passionaria*.

Qui més hi sápigua que més hi fassa.

—Ah, si? ha dit l' *Español*: donchs entre-mitj dels *Seguros matrimoniales*, que á pesar d' estar plena de reminiscencias d' altres obras ha tingut bon éxit, si jo 'us donaré.... ¡L' *Robinson Petit*!

A *Novedats* s' ha celebrat ab éxit lo benefici del intelligent autor Sr. Riutort.

Lo *Retiro* per no ser méns que 'l *Liceo* ha donat *Favorita* y *Lucia*, y demá dissapte 'ns tè promés *Lo Profeta*. Y are diguin que 'ls nanos no son valents.

A *Rivas* han fet una tentativa de quadros plástichs, sense resultats, haventlos substituït la companyia de sarsuela de 'n Moragas, qu' es de desitjar que tinga millor fortuna.

Al *Principal* representen sempre 'l mateix drama: se titula *Soledad*. Fins lo dia en que va inaugurar sas funcions la *Tertulia americana*, la sala semblava las desertas pampas de la República argentina.

Al *Ecuestre*, continuan guanyantse la vida ab las *Glorias espanyolas*. Casi bè son las úniques que 'ns quedan: unas glorias de *Circo ecuestre*.

N. N. N.

ESQUELLOTS.

Lo govern ha arreglat ab Inglaterra lo qu' ell ne diu un *modus vivendi* y que consisteix en aixamplar la porta de la frontera als productos inglesos.

Y tot hom calla, y ningú diu res; y aquellas barretinas que van sortir en temps de 'n Sagasta se quedan tancadas dintre de las calaixeras; y no hi ha *meetings* ni manifestacions, ni exposicions al govern, ni protestas, ni escándol, ni sarracina.

Aixó vol dir que 'ls conservadors son molt formals. Gastan formalitat á l' *inglesa*. Es á dir nos la quedan á deure.

L' exposició d' objectes suntuaris oberta en l' Institut del Foment del treball nacional es una cosa notable.

Sabém que tampoch se quedarà endarrera l' exposició de bellas arts que avuy ha de obrirse á ca 'n París. Es molt laudable qu' entre-mitj de tanta muxiganga 's vegi de tant en tant alguna cosa digna de Barcelona.

L' escena passa á Quiroga (Provincia de Lugo). Arriba á aquell poble un capellá protestant acompanyat de la seva esposa, y 'l rector y unas quantas senyoras católicas donan quartos á la quitxalla perque 'ls apedreguin pels carrers.

Aixís es com se guanya la gloria del cel. Perque aixó de que 'ls capellans protestants se casin es una gran immoralitat.

Mès val tenir majordonàs, nebotas y senyoras de confiança... Es més divertit, més variat y més moral.

Bè pèl Sr. Alegria. La cabalgata que va sortir lo mitj-dia del dimars, com á cosa feta per un particular va ser notable, y va difundir l' animació pels carres del trànsit. Es natural: allí ahont vá 'l Sr. Alegria hi vá sempre 'l seu apellido.

Dilluns lo bisbe va predicar, dirigint molts elogis á l' Ajuntament per haver comensat las festas pagant una funció d' iglesia.

De aquesta feta 'ls interinos s' han inflat de tal manera, que casi bèja no caben als sillons del consistori. Los constitucionals fins tenen por de que s' hi quedin encastats, de modo que quan los treguin será precis trasladarlos á casa seva ab las cadiras y tot.

Y será necessari esperar que 's desinflin per tornarlas al saló de Cent.

Llibres que he rebut: «El alcoholismo bajo el punto de vista médico-social», conferencia dada en l' Ateneo barcelonés pèl Dr. Griñán. Es un treball abundant en datos y observacions oportunas, que 's recomana als que no fan excessos perque viscan alerta y als que 'n fan perque 's correjeixin.

«La vida madrileña.—Cuadros sociales per don E. Rodriguez Solis. Novela naturalista, plena d' interès, una de las millors que ha escrit lo seu autor, que 's coloca ab ella á molt bona altura.—Costa no més que dos pessetas y 's ven en la llibreria de 'n Lopez.

En la botiga de Pedrell, carrer de Jaume I, hi hem vist exposats dos treballs del jove escultor D. Agusti Claramunt. Es lo primer l' escultura *Ismael en lo desert*, y 'l segon lo busto de nostre company y amic lo conegut advocat D. Agusti Trilla y Alcover.

Tant l' un treball com l' altre son dignes d' aplauso. Cosa estranya: durant las presents firas y festas no se sent parlar de un robo. Ni un rellotje, ni un porta-monedas, ni un mocador... Res enterament. Sembla que avants de las festas la policia vá fer disapte.

Escollin, en materias d' aquestas no seria convenient que tot l' any á Barcelona fossin firas y festas?

Un foraster de un poblet del districte de Manresa, deya aquest dia: —Tot m' agrada molt; pero jo som vingut assi per veure al nostre diputat.

—¿A quin diputat?

—Al de la provincia, al Sr. Tort y Martorell.

—¿Ja portéu ulleras ab vidres d' aument?

—No senyor.

—Donch ja podéu entornarvose 'n, que tampoch lo veuriau.

Ja s' han tret los cordons de la frontera. Ja s' han tret los cordons; ara no més hi queda 'l sèch. Un sèch que ha estrangulat al comers y á la industria y que á la renda de Aduanas li costa un grapat de millons de pessetas.

Hem vist lo primer número del nou periódich *Lo nin guerrer* que vé á compartir ab nosaltres la missió de distreure las caborias del públich.

L' hi desitjem llarga vida y bona fortuna.

Lo Sr. Arnús resulta que es lo encarregat de posar batalla en lo poble dels fusionistas. A lo menos lo senyor Sagasta li ha conferit aquesta missió.

Lo jefe dels constitucionals li ha dit: —Sr. Arnús, arregli las *diferencias* dels meus partidaris de Barcelona.

D. Evaristo, ja cal que 's cordi bè las botas, que no li será tant facil aixó com arreglar las *diferencias* de bolsa.

Vaja, que de aquí en avant donará gust casarse. En lo camaril de la Mercè s' hi fan grans obras de reforma. Apart de aixó, segons diu lo *Brusi*:

«El maestro de capilla, Sr. Frigola, compone *moteles* para los casamientos y bautizos.»

Y á més lo següent: «Las misas de parida se celebrarán tal como previene el ritual romano.»

Ab tanta cosa á un hom fins li venen ganas no sols de casarse, sino de ser partera.

Are no més falta que 's publiqui la tarifa.

Y á propòsit, segons veig en algun periódich, s' han aumentat los drets que exigeixen en las parroquias per cada partida de batisme.

Avants costavan no més que una pessetona. Jo ja ho veig: los queviures també s' apujan cada dia més, y no es pas del cas que l' animeta se 'n vaja al cel tota escanyolida, sino ben grassa y ben lluhenta.

Diuen que s' ha trobat una vacuna preservativa del cólera.

Ja tenim la vacuna contra la verola, y la vacuna contra la rabia.

Per mica que la ciencia vaja seguint per aquest camí, hi haurá una vacuna contra cada malaltia, y l' home passará la meytat de la vida vacunantse.

Escollin: ¿y no hi hauria medi de trobar una vacuna contra 'ls conservadors?

De aquí á la sortida del próxim número de l' *ESQUELLA* ja haurán passat las festas de Nadal, y qui sab, potser algú de vostés ja será rich, per haver tret la grossa de Madrit.

Es lo que 'ls desitjo á tots. Y si nó, no s' hi amohinin y procurin passarlas ben felissas, pensant que la riquesa no es l' alegria. L' alegria es l' empresari del *Circo Ecuestre*.

A Ripollet s' ha fundat un establiment ab lo títol de *Café y teatro de Jesús*, á càrrech de una societat de neos.

Segons sembla, en lo café de Jesús se servirán los licors ab canadellas.

Ecos medicinals. —Que no ho sabs? diu un metje á un amic seu: lo Dr. Serafi ha mort aquest demati.

—Pobre xicot. ¿Y de qué ha mort?

—De res... Tenia una friolera y vá empenyarse en que ell mateix havia de cuidar-se... y sabs?... Res, la costum.

—Oh, Doctor, jo li dech la vida, deya un convalescent, y cregui que me 'n recordaré eternament que li dech la vida...

Lo Doctor procura calmar aquella explosió de agra-himent cridantlo á la realitat: —No exageri, home, no exageri; vosté no 'm deu la vida ¿sab lo que 'm deu vosté?... Son vint duros de vitas y rés més.

QUÈNTOS.

Passa un senyor pèl carrer, un pobre li demana caritat y li dona un xavo.

—¿Qué 'm dona aquí? exclama l' infelis fent escarafalls.

—Miri, respon lo senyor, si no n' está content, dónguil al primer pobre que trobi.

Un oculista á un parroquiá que á copia d' experiments ha perdut la vista:

—Sigam franch ¿vosté té confiança ab mí?

—Ja ho crech borrango... una confiança cega.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Si per *prima* una vegada has sentit, lector, á en *Tot*, desde 'l primé al últim mot déus habé exclamat:—M' agrada.— Si endevinas la xarada un *tersa-inversa* aquí guanyas, pero si *segona* enganyas ts fico al *prima invertit* per no encertar tot seguit xaradas tan poch estranyas.

PEPET DEL CARRIL.

II.
Quan l' Agnés tres á buscar *prima-dos*, no hi vá contenta, perque una *tot* sol trobar al portal de la taberna.

C. PILLO.

MUDANSA.

Als menjars no hi sol faltá mon *total* posat ab *a*; qu' es riu d' Espanya 'm van di mon *total* posat ab *i*; y es un gran coloradó mon *total* posat ab *o*.

GIROFLÉ.

ACENTIGRAFO.

En un gran bosch plé de *tot* en Pere *Tot*, l' altre dia hi *total* un perdigot.

NOY DE LA XERA.

TRENCA-CLOSCAS.

GATA NERON.

Formar ab aquestas lletas lo nom de una població catalana.

UN GUINDILLA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—	Motius de torero
9	2	7	8	8	3	4	—	Tots ne tenim.		
5	3	2	8	9	4	—	Nom d' home.			
8	8	9	2	9	—	Una bestia.				
5	7	2	3	—	Carrer de Barcelona.					
3	8	8	—	Una planta.						
9	4	—	Un cuadrúpedo.							
1	—	Lletra.								

PANXA CONTENTA.

ROMBO.

.....
.....
.....

Omplir los pichs ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, nom d' home; 3.ª, idem; 4.ª, un objecte de fusta y 5.ª consonant.

MARIONETA.

GEROGLIFICH.

II : II

GIROFLÉ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.^a.—*Ca pi-tell*.
- ID. 2.^a.—*Pau-la*.
- ANAGRAMA.—*Arna-Rana*.
- MUDANSA.—*Brema, Broma, Brama*.
- ROMBO.
M
M A R
M A R I A
M A R C E L A
R I E R A
A L A
A
- TRENCA-CAPS.—*Quatre soldats y un cabo*.
- CONVERSA.—*Armati*.
- GEROGLIFICH.—*Com mes portas mes claus*.

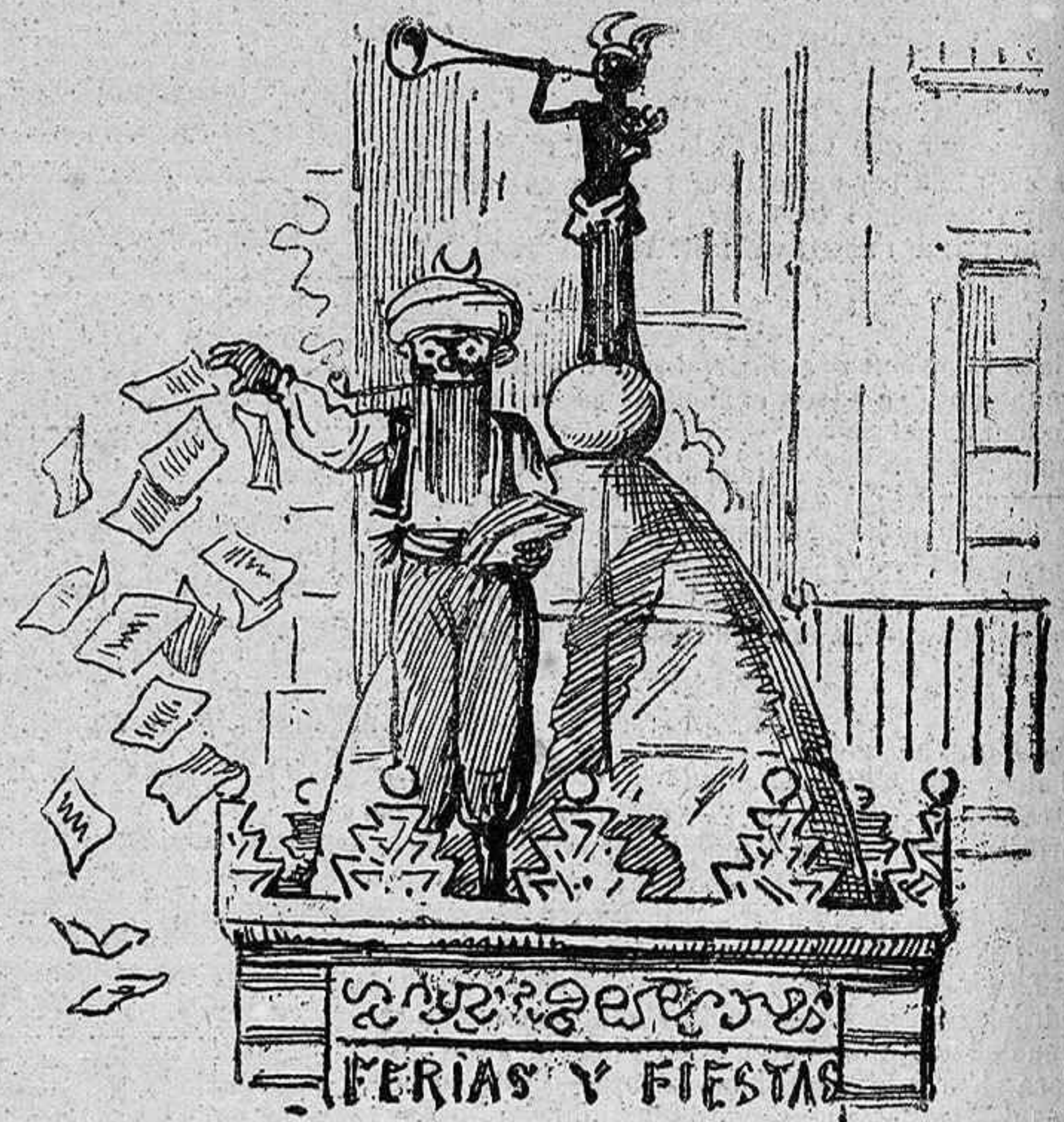
RAMBLA.
No més hi faltava això
per completar la funció.

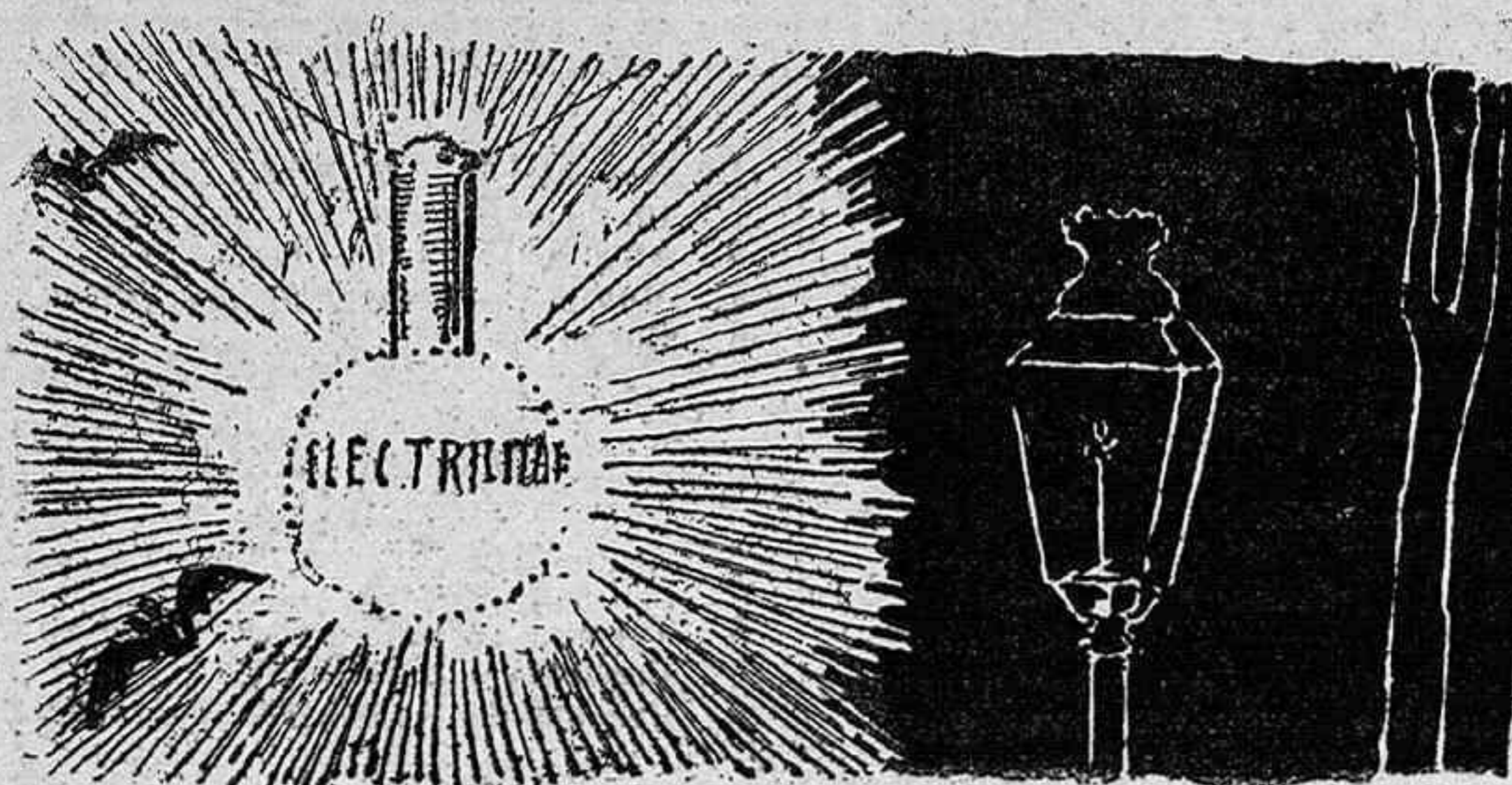
BALL DE BASTONS.
¡Oh, vosaltres que 'l balléu,
veyéssiu quin fástich féul!

Aquí hi ha 'l carré d' Arolas
tot ho han copiat de Banyolas.

De moro aixó no n' es gayre;
pero en cambi... es mantegayre.

LA LLUM ELÉCTRICA.
Quant menos ha fet notar
que aquest gas no pot anar.

Guías perque 'ls forasters
no 's perdin per certs carrers.